

Susie Wang, drama queen

– en biografi om en dramatisk dronning på reise i tabuland

Av Edy Poppy

Trine Falch og Bo Krister Wallström er kjent for å være en del av kunstnerkollektivet Baktruppen, som herjet Europa på 80, 90 og tidlig 00-tallet med postdramatisk teater, video- og lydkunst og stedsspesifikke happenings. *That's in the past. The future is now.* Noe annet har stått opp av asken, fønixen Susie Wang, en sexy, provoserende, flørtende, infantil, kåt, deilig, destruktiv, tanke- og horror-fremkallende dame. Med fire hoder. Minst.

I tillegg til Falch og Wallström, som engang var et par, har skuespilleren Mona Solhaug, som nå er samboer med Wallström, blitt med på laget. Susie Wang er en utvidet familiebedrift som inkluderer Valkyrien Allstars-musikeren Martin Langlie. Den harde kjernen. Løsere tilknyttet er blant annet skuespiller, dramatiker og regissør Kim Atle Hansen. Han gir et ansikt til Susies mange menn, og de kommer sjeldent fra det med verdigheten i behold. Men det gjør hun. Susie Wang skinner, fordi helheten fungerer. Navnet til tross, dette er ikke et enkeltkvinneforetak, men resultatet av at alle disse hodene snakker sammen og sitter på samme kropp. Jeg er forelsket. Susies triks fungerer på meg. Jeg er hennes perfekte offer.

Målgruppen? Jeg lar meg lure når hun flørter. Når hun drar meg med seg ned i avgrunnen. Når hun latterliggjør meg. Når hun nesten får meg til å tro at hun er ekte. Formfullendt fiksjon. Eller nesten formfullendt. Vi er tross alt på teatret, produksjonsapparatet blir aldri helt usynlig. Likevel, Susie Wang er det motsatte av Baktruppen, eller er hun det konsekvente neste steget? Mens Baktruppen mente at «det er mulig å lage teater uten å behandle livet som et problem», er Ms. Wang en konfliktsøkende drama queen besatt av plot, spenningskurver, innlevelse, antagonist, høydepunkt, points of no return, you name it.

Susie elsker film, spesielt sørkoreansk horror, og gjør noe så uventet som å *copy-paste*fra den med suksess på teatret! Hun elsker hvordan disse filmene hemningsløst blander sjangrene. En horrorfilm er ikke bare en horror, men gjerne også en krim, action, drama, komedie, alt på samme tid. Akkurat som Susie selv. *You can't pin her down.* En film trenger en begynnelse, midte og slutt, men ikke nødvendigvis i den rekkefølgen, sa den franske nybølge-filmregissøren Jean-Luc Godard. Susie Wang sier, jo, nødvendigvis i den rekkefølgen.

Mye av det Baktruppen forkastet, som fiksjonen og dramaturgisk konfliktopptrapping, har hun plukket opp. Mye av det de rev ned, som den fjerde vegg, forsøker hun å bygge opp igjen. Dette neo-dramatiske er hun selv med på å definere. Ifølge Susie er hun oppvokst med et knust verdensbilde, men, som hun sier, i stedet for å reflektere verden i fragmenter har hun begynt å plukke opp bitene og sette dem sammen til dramatiske forløp. Hun mener hun skaper teater som spiller på lag med drømmer, hallusinasjoner og fantasier. Hun ønsker å dra av oss, og seg selv, den tjukke huden, den ironiske 90-tallsdistansen som kanskje ureflektert har gått i arv? Susie Wang gjør noe så *far-fetched* innenfor avantgarde-teatret, innenfor de intellektuelle kretsene, som å prøve å berøre oss. *Fy, fy!* Som å prøve å få oss til å skru av hjernen og skru på følelsene. *Hjelp!*

Susie er nesten som på film, men bare nesten, og i dette nesten ligger hele hennes magi, i dette nesten, ligger teateret. Susie Wang er både et bedrag og et viktig bidrag til teaterverden. En ung dame med en erfaren og leken sjel. Ingen bambi på glattisen, men heller en med så skarpe, spisse hæler at isen bryter sammen bak henne.

Hysteria: The Hum

En kan si at Susie Wang ble født 12. oktober 2017 i Oslo, på Rom for Dans, inne på avdelingen *The Hum*, kompaniets første oppsetning. I Mona Solhaugs skikkelse, hodet lent bakover, i badedrakt, orgasmisk i uttrykket, med et stort, hvitt egg klistret til skrittet. *The Hum* handler om en mann og en kvinne på sydentur, som gjerne skulle tatt et snorklingskurs, men som befinner seg på feil strand. Ikke de store problemene, altså. Helt til egget dukker opp. Mannen, Barni (Kim Atle Hansen) nærmest befaler at kvinnen, Sabine, skal holde seg unna. Men da han svømmer ut av scenebildet, på jakt etter en kald cola nede i byen, klarer hun ikke å motstå fristelsen.

Hormonene går amok og Sabine dras mot egget, som en magnet, helt til hun sitter oppå det og ruger. Hva kom først, høna eller egget? Hysteria eller egget? Ordet stammer fra det greske ordet for livmor, hystera. Livmoren ble definert som et muskuløst organ der fosteret utvikler seg. Noen psykiatere mente at opphør av egglosning, eller seksuell undertrykkelse, kan føre til hysteri. Egget får meg også til å tenke på den franske filosofen George Batailles sagnomsuste pornografiverk: *Historien om øyet*, der en kvinne, i seksuell nytelse, dytter et øye inn i vaginaen sin, og øyet er et egg, sier noen i boka.

Susie leker seg med Freud-psykoanalysen og overskridelses-pornografien. Det tar ikke lang tid etter at mannen er ute av bildet, før en annen kvinne entrer scenen. Eller en kvinne? Kanskje heller et kvinnedyr? Hun har i alle fall klør under de plastrede fingrene. Og er *horny as hell*. Kvinnene går løs på hverandre. Seksuelt. Og deler på egget. Bytter på å ruge. Susie Wang roter med kvinnekroppene. Med den tabubelagte biologien. Og gir kvinnene hovedrollen.

Hormon horror: *Mumiebrun*

Susie Wang vokser fort. Uten tilsyn fra Baktruppen-foreldrene. Deres moderne manifest har blitt gammeldags. Hun styrer seg selv. I 2018 blir hun tildelt kritikerprisen for arbeidet sitt: forestillingen *Mumiebrun*. Scenen, en museumsavdeling der samlingen «Sten og hull» vises, er realistisk. En museumsvakt (Mona Solhaug) setter seg på en stol, knasker på et knekkebrød, syr på et broderi eller ser rett fram, på publikum. Hun søker ikke kontakt, vil ikke minne oss på at dette er teater. Jeg skjønner barns trang til å ta hendene foran øynene og bli borte. Det gir uendelige muligheter. Hos Ms. Wang kan man ta hendene vekk fra øynene, og likevel forsvinne, inn i forestillingen. Museumsvakten glaner. Tøyer tålmodigheten. Jeg må gi slipp på tiden og la det som skjer, eller kanskje heller ikke skjer, få rom til å skje.

Fra tid til annen kommer noen forvirrede sjeler inn og spør om veien til knokkelsamlingen. Museet virker uoversiktlig, labyrinthisk. Andre spør etter herretoalet, som er ute av stand. Bare dametoalet fungerer i denne forestillingen. Samtalene er hverdagslige, preget av humor, ironi og militante feministstatements. Er det stille før stormen? En museumsgjest kommer inn i krittvit tenniskjole, setter seg på en benk, stirrer på samlingen, reiser seg og går mot utgangen. *So far so banal?* Nei. Tenniskjolen har fått en deilig knallrød mensflekk bak, benken også. Viva mensen i all sin pomp og prakt! Flekken er en perfekt etterligning av et av billedkortene i Rorschach-testen. Her anses ens konkrete tolkning av abstrakte blekkflekker som et uttrykk for ens ubevisste sjeleliv. Hva sier min tolkning av *Mumiebrun* om meg?

Det tar ikke lang tid før det undertrykte tyter fram: museumsgjenstandene fra fortiden biter, og det eldgamle hullet i gulvet er et slags blodtørstig fittemonster, klart til å dra deg ned. Margit, en høygravid kvinne, trekkes mot avgrunnen: magen suges mot hullet til hun sitter fast. Da hun, ved drahjelp fra museumsvakten, klarer å frigjøre seg, har barnet falt ned i mørket og innvollene tyter ut. Skal hun eller skal hun ikke klippe av den blodige navlestrengen som forbinder henne til barnet, til forventningene, til biologien, *that is the question*.

For at splatter-horrorren ikke skal forstyrre de andre gjestene, gjemmer museumsvakten den skrikende moren under benken, teiper igjen munnen hennes med gaffa-teip og fester navlestrengen til gulvet, som om den var en kabel. Når far (Kim Atle Hansen) endelig kommer på banen, er han først en klassisk helt og redder kvinnen. Fra fittemonsterdypet høres barneskrik og mors gigantpupper begynner å lekke. Museumsvakten fyller opp koppen og gir morsmelken til far. Nølende går han ned i mørket, etterfulgt av høye, vonde skrik, som om fortiden var mannevond. Og det er den også, bokstavelig talt. Snart kastes kuken opp av hullet og inn i museet. Far er avdanket, kastrert. *Knocked out*. Museumsvakten legger kuken i vannglasset som allerede står på scenen og fanger opp dråpene som faller fra taket.

Mannen står ikke høyt i kurs hos Susie Wang. Men det driter mannen i. Han står i høy kurs hos seg selv. Kuken danser i vannet. Mor er borte. Biologien vant og fikk mor ned i hullet igjen. Far feiget ut. Fra avgrunnen høres barneskrik og morens lyder; fra horror til orgasme. Synes museumsvakten synd på far, sånn som kvinner kan synes synd på menn på *death row* og innlede kjærlighetsforhold til dem? God på håndarbeid, redder hun kuken fra å bli en museumsgjenstand, fallos fra å bli fortid og bruker sine kreative evner til å restaurere mannen, altså sy manndommen hans på plass igjen.

Susie Wang følger et viktig dramatisk prinsipp, *Chekhov's gun*: dersom en plasserer en rifle i første scene, må den være fyrt av før stykket er ferdig. Altså: Dersom museumsvakten syr på et broderi i første scene, må hun bruke nålen og den røde tråden til å sy den avrevne kuken på mannen innen applausen kommer. Susie Wang er ingen luremus. Hun legger ikke ut tomme agn. Biter du på kroken, får du næring. Og hun fanger deg.

Det sublime: *Burnt Toast*

Forestillingen *Burnt Toast*, vist på Black Box teater i 2020, er den unge, rebelske Susie Wangs tredje verk. Selv om alle forestillingene hennes kan sees individuelt, er de også del av en større helhet; en trilogi om menneskets natur. I *The Hum* utforsket Susie befruktning ved å la Sabine-karakteren ruge på et egg, i *Mumiebrun* får det grusomme følger da den høygravide Margit-karakteren rives i fillebiter og mister barnet ned i avgrunnen. I *Burnt Toast* har Violet-karakteren (Mona Solhaug) et stort arr på magen med puss i, som ikke vil gro. Den lille babyen som kom ut av keisersnittet har ikke fått noe navn enda, moren kaller henne bare Miracle. Selv sier Susie: «Vi, kulturvesener, har misforstått noe når vi prøver å stikke av fra naturen. Og jo fortere vi løper, desto hardere blir krasjet når vi møtes.» Biologien inntar *center stage*.

Miracle, som ligger i en liten kurv tas opp av moren for å ammes. I virkeligheten er hun en naturtro *reborn*-dokke i silikon, hyppig adoptert av gamle damer som elsker å mimre med dem, dulle med dem, behandler dem som sine egne barn. Noe en kanskje kan kalle post-dramatic ... Jeg mener, post-traumatic mommy disorder? Jeg blir sittende og stirrer på Miracle. Må klype meg i armen. Kjenner at det presser i puppene. Produserer jeg emosjonell morsmelk her jeg sitter? Miracle virker så ekte at hun skremmer meg. Svett og klissete, nesten levende. Nesten. Her kommer det igjen. Vanligvis ville ordet tyde på at man ikke har kommet helt i mål, men hos Ms. Wang er "nesten" selve målet.

Susie er tiltrukket av det ekle ved etterligning. I avstanden mellom original og kopi er det noe som skurrer og genererer uro og ubehag. Ms. Wang refererer til *the uncanny valley*, en teori om at jo mer en dokke, en robot, et objekt generelt ligner et menneske i utseende, eller oppførsel, desto mer skrekkinngytende oppleves det. Da jeg var barn, løp jeg ofte inn på lekerommet og prøvde å ta dokkene mine på fersken i å være levende. Jeg klarte det nesten. At ekte babyer, kanskje særlig jentebabyer, ofte sammenlignes med dokker, gjør ikke saken bedre. Miracle behandles røft. Mannen i historien, Danny (Kim Atle Hansen), virker kåt på henne. Han overtaler moren til at de skal suge til seg Miracles væsker med et slags sugerør. En pervers miks av pedofili, incest og kannibalisme. Det høres kanskje ikke så farlig ut, siden hun er en dokke. Men hun er så virkelighetsnær at jeg hele tiden glemmer det og lar meg sjokkere.

Ms. Wang har en appetitt for det groteske, sjuke, blodige og får meg med på laget. Kanskje er hun inspirert av Piero Paolo Pasolinis «Jeg tror å lage skandale er en plikt, å bli sjokkert er en glede og å nekte å bli forarget er moralisme». Maltraktingen av Miracle fortsetter. Da moren lokkes til å foreta et keisersnitt ved å skjære opp magen på datteren sin uten bedøvelse, kjenner jeg på smerten i mitt eget keisersnitt. Representasjonen funker, innlevelsen min er total. Inni dokkemagen er det en ny baby, og inni den enda en osv. De brutale «keisersnittene» vil ingen ende ta.

Martin Langlie manipulerer følelsesregisteret vårt mesterlig med sine horrorkomposisjoner. Blir det for grusomt, kan man alltså holde seg for ørene. Hvorfor gjør jeg det ikke? I stedet følger jeg spent med, med øynene sperret opp. Er dette det sublime? For jeg liker det i denne kunsten og vil selvsagt unngå det i livet. Det er ikke bare *reborn*-dokkene som gir denne creepy, men interessante følelsen, også menneskene.

Eller mennesker? De har heller ikke så mange dimensjoner. Er også dokker på sitt vis. Kvinnene er som hentet fra en b-film, eller kanskje en soft porn? Stemmen myke som fløyel, med sexy amerikansk nesten sørstatsaksent og gigantstore pupper fylt med silikon – eller brystmelk. Og hva med mannen? Han umyndiggjøres, infantiliseres og betegnes som en manchild. Kanskje ikke så rart, siden han går rundt og bærer på moren i en sølvfarget koffert. Separasjonsangst? Frykten for å bli voksen? Selv sier Susie at hun er klar over at karakterene hennes er overdrivelser, at de mangler psykologi. Dette regnes ofte som en svakhet i film, og litteratur, men i teatret er det mer takhøyde for kunstighet. Susie Wang drar oss dypere ned i den uhyggelige dalen og øker ubehaget med det menneskelige dokkegalleriet sitt.

Harmoni-helvete: *Licht und Liebe*

2020 er et travelt år for energibomben Susie Wang. Samme år som *Burnt Toast* ble vist på Black Box teater i Oslo, hadde forestillingen *Licht und Liebe* premiere på Kilden teater i Kristiansand. Jeg sitter ute på terrassen, ansiktet smurt inn med *sunblock* og skriver dette. Jeg befinner meg på et idyllisk sted på Sørlandet der ingenting noensinne skjer. I alle fall tilsynelatende. Når Susie Wang igjen drar til Syden i forestillingen *Licht und Liebe*, føles det litt som på denne terrassen. Men det er bare i begynnelsen. Susie opererer etter den suksessfulle horror-oppskriften «take a happy place and take the happy out of it».

Sabine og Barni fra *The Hum* er med videre inn i det blendende lyset, inn i den etterlengtede men truende solsteken, som snart skal ende i solformørkelse, på alle måter. Selv faktor 50 hjelper ikke. Sabines røde rygg får meg til å tenke på Rainer Werner Fassbinders kultfilm, *Martha*. Sistnevnte blir så solbrent på ferien med kjæresten at hun nesten ikke klarer å bevege seg, og i alle fall ikke å bli tatt på. Men abstinens er ingen opsjon for den kåte mannen hennes, som elsker sadistisk solbrann-sex.

Selv dro jeg en gang på ferie med en kjæreste til et paradisisk sted med navnet Punta Del Diablo, djevelens punkt. Sola var, sånn som i *Licht und Liebe* og i *Martha*, glovarm. *Never again bikini in the burning sun*, sier nå jeg etter ferien i Punta del Diablo og får vondt inni meg av å se på Sabines solbrente rygg, så realistisk, troverdig, med skille etter badedrakten. Lyskastetsola på Kilden teater gløder, publikum svetter. Her skal ikke bare innlevelsen skje visuelt, eller med hodet, vi skal også kjenne det med kroppen, fysisk.

Jeg ender med å ta av meg genseren og skoene, føttene mine rager inn i scenerommet, inn i sanda. Skillet mellom Susie Wang-klanen og publikum viskes ut, uten at Susie bruker det til noe. Jeg skal ikke delta i forestillingen. Føttene mine i sanda er mer enn nok. Hun har ikke engang bedt om det, det er bare jeg som bestemmer det. Det er et enkelt men kult grep, jeg blir jo mer del av scenen på den måten. Og det passer vel på en paradoksal måte til innlevelses- – ikke -film, men -teater. Jeg får det beste fra begge sjangre her. Jeg er nesten i Syden selv. Men bare nesten. Jeg får til og med lyst på en kald øl fra kjøleskapet litt lenger borte på scenen.

Etter litt rinking og solbrann-sex begynner det kåte tysk-norske kjærlighetsparet å kjenne på sulten. Jeg også, det rumler i magen min. Men paret kan ikke bare gå ut og spise, nøkkelen til stedet har forsvunnet, i døråpningen har de satt en rød sandal. «Heldigvis» kommer Armani (Selmone Emnetu), vertinnen, med tilbud om å lage mat sammen. Sabine og Barni takker ja, uten å ville det. Kjæresteparet er faktisk så konfliktskyt at de ikke engang tør å si at de er vegetarianere. I stedet hjelper de vertinnen med å tilberede kjøttet. Lik egget i *The Hum* klistrer det seg til Sabines skritt og mens hun river det stri håret av geitestykket oppdager hun at det er levende. Og kåt: det trenger inn i henne og gir henne tidenes orgasme. Zoofili? Og nekrofilie samtidig? Ingen tabuer virker for store for Susi Wangs viltre, grenseoverskridende seksuelliv.

Da Barni prøver å være helt og drepe geitesteken, dreper han vertinnen i samme slengen. Uff da, han er litt klumsete anlagt. Lenge leve harmoni-tyranniet! Barni har ingen verdighet, han nekter å se på seg selv som morder, det er kvinnen som må rydde opp. Eller bedre: skjære opp. Til slutt, i hungersnød, kaster kvinnen vertinnens hode på grillen og like etter spiser de innholdet med t-skei. *Nam, nam*.

Kannibalistisk manifest

I *Det Antropofagiske manifestet*, formulert av den brasilianske poeten og polemikeren Oswald de Andrade, beskrives kannibaliseringen både som virkelighet og som metafor. Kannibaliseringen av andre kulturer og det fremmede generelt, oppfattes, med referanser til virkelige kannibalstammer, som en styrke. En inkorporerer, fordøyer så vidt. Resultatet spys opp og blir en ny kultur. Susie Wang er sånn, hun krydrer den uglesette horror-b og soft porn-filmsjangeren med en dæsj overskridelsesteori, psykoterapi og feminisme, fører seg med det og spyr det hele opp igjen som avantgardeteater. Og det har så igjen blitt til et deilig måltid. For meg.

Susie Wang har så langt servert meg en fire-retters: med *The Hum* som forrett, *Mumiebrun* som hovedrett, *Burnt Toast* kanskje som ost og *Licht und Liebe* som dessert. Eller noe i den duren. At dette festmåltidet, for å bli i det antropofagiske, der det fremmede inkorporeres og spys ut som noe nytt, strengt tatt må være oppkast, passer jo til denne sublime, morsomme horror-sjangeren, der skrekkinnslag kan komme når som helst og det beste ofte er det verste. Susie Wang er total overload! Alle sansene mine er mett, allikevel hungre jeg etter mer. Jeg er klar for neste porsjon, my drama queen Susie Wang!

Denne teksten er bestilt av Black Box teater og ble publisert første gang i [«Black Box teater, Publikasjon nummer 7»](#) som ble utgitt høsten 2021. Og er skrevet i forbindelse med visningene av Horror-trilogien på Black Box Teater, høst 2021.

Edy Poppy er en prisbelønt forfatter oversatt til engelsk, tysk, italiensk, polsk og finsk. Gyldendal forlag beskriver henne som «En genuint original litterær stemme» og skriver videre: «med to provoserende og kritikerroste bøker knyttet til navnet sitt, har Edy Poppy blitt en av Norges mest spennende unge forfattere». Poppy skriver også kritikk, dramatikk og agerer som performancekunstner. Sammen med Julian Blau utgjør hun duoen Blau & Poppy.